

кои-то могат да встъпятъ въ братско съобщеніе, или отъ кои-то могатъ да приемътъ нѣщо за усъвършенствованіе-то на църквѣ-тѣ. Депутати тѣ заминъхъ прѣзъ Полнѣ за Константинополь. Тука тѣ сѣ разлѣчихъ и *Лука* отиде въ Гръціѣ и Италиѣ, *Маресса-Коконецъ* въ Москвѣ, *Мартинъ Кабатникъ* зель одного Еврейна за тълкователь и прѣминъ Палестынѣ и Египетъ, а *Каспаръ Мархикусъ* изслѣдуваше Тракіѣ. Бога-то ся завърнъхъ пакъ у дома, увѣрвахъ че не намѣрихъ онова кое-то търсихъ, но че сѣ принудени да свидѣлствувать че въ цѣлый христіанскій свѣтъ намѣрихъ най-ужасно отстъпленіе, и че всичко-то подава видъ, че Христіани-тѣ ся споразумѣхъ помежду си да ся прѣдадътъ на най-страшенъ развратъ. Братія-та пакъ свыкахъ едно църковно събраніе и съвѣтувахъ ся какво да направять, за да ся оправдадътъ прѣдъ Бога и съвѣстѣ-тъ си отъ укоръ-тъ на църковно-то раздѣленіе, и да оставять на потомци-тѣ си единъ вѣренъ пѣтъ. Най-сетнѣ рѣшихъ: «Ако Богъ нѣгадѣ въ свѣтъ-тъ ще възбуди благочестиви църковны учители и реформатори, то ще ся придържимъ при тѣхъ.» Това станъ въ 1486 години. Бога-то имъ не станъхъ извѣстни таквызи, три години слѣдъ това, тѣ испроводихъ пакъ горѣ-реченный-тъ *Лука* и единъ *Оома Германусъ* въ Франціѣ и Италиѣ за да търсятъ въ тѣзи земы свѣтын и за истиннѣ-тѣ трудящии ся църквы. Но тѣ намѣрихъ че множество-то на Христіани-тѣ